

Phần 1

Chương 1 Đường Xuống Hoàng Tuyền

Nếu như tôi chết

Xin hãy lãng lẽ quên tôi đi
Khi cô đơn, hãy khóc thương tôi
Ở vườn hoa cải vàng tôi yêu thích.
Đêm nào đó trần trọc không ngủ
Ở bên bờ biển tối đen
Xin hãy khẽ gọi tên tôi nơi cửa sổ
Để tên tôi cuốn bay theo gió.
Nếu như nước mưa vô tình
Làm rụng tả tôi bông hoa kia
Tôi - kẻ lang thang xứ lạ
Kéo cổ áo bước đi giữa cơn mưa.
Nếu như châm que diêm lên
Nỗi đau sẽ hiện lên thật rõ
Trào ra giọt nước mắt yếu mềm của tôi
Nỗi nhớ nhung, rốt cuộc là gì nhỉ?
“Nếu như tôi chết”

Người phụ nữ tôi có thể nhìn thấy

Người phụ nữ trong nước
Xin hãy chôn xương cốt tôi vào trong đồng lúa mạch
Giống như bỏ xác khóm cây lau vào hộp dương cầm
Tôi có thể nhìn thấy người phụ nữ tinh khôi

Người phụ nữ giữa dòng sông chảy xiết
 Xin hãy giơ tay vào cánh đồng mạch
 Khi tôi không còn hy vọng
 Trở về nhà trên bó lúa mạch
 Xin hãy thu dọn đám xương rời rạc của tôi
 Đặt vào trong hộp gỗ gụ sẫm màu.
 Đưa nó về như của hồi môn của các bạn.
 Hải Tử “Moza nói trong Khúc an hồn”

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, tôi đã chết!

Trong từ điển, chết chính là một hiện tượng ngược lại với sự tồn tại của sinh mệnh, tức là vĩnh viễn chấm dứt việc duy trì chức năng sinh vật học của một sinh vật sống. Các hiện tượng dẫn đến cái chết gồm: già yếu, bị săn bắt, suy dinh dưỡng, bệnh tật, tự sát, bị giết hại và cả những sự cố hoặc là bị thương. Tất cả những sinh vật chúng ta biết đều không thể nào tránh khỏi cái chết.

Xương cốt vật chất của con người sau khi chết đi, thường được gọi là thi thể.

Nhà khoa học nói, mỗi con người trong khoảnh khắc chết đi đều có khả năng trải nghiệm lúc hấp hối, ví dụ như đi xuyên qua một đường ngầm tràn ngập ánh sáng trắng, cảm giác linh hồn đang trôi lơ lửng lên trần nhà, cúi nhìn xuống thi thể của mình đang nằm trên giường, hoặc là nhìn thấy những người thân đã mất của mình, và tất cả những chi tiết trong suốt cuộc đời mình - chiếu lại?

Thậm chí còn nhìn thấy Chúa Jesus, Phật tổ, thần tiên, mèo Đô-rê-mon...

Còn về - thế giới sau khi chết đi là gì?

Là sự lạnh lẽo như ở trong ngăn lạnh của tủ lạnh? Là sự nóng cháy như ở trong lò vì sóng nhiệt độ cao? Hay là giống như sa mạc hoang vắng ngoài hành tinh như trong “Cuộc chiến giữa các vì sao”? Hay có thể là vườn hoa thiên quốc trong câu chuyện của Afanti?

Khi tôi hãy còn sống ở dưới tầng ngầm, đã từng mượn ông cuốn truyện “Liêu trai chí dị”, tôi tin tưởng tuyệt đối những câu chuyện trong đó - con người sau khi chết có thể đầu thai chuyển thế để bắt đầu cuộc sống mới, những kẻ đại gian đại ác thì lại bị đày xuống 18 tầng địa ngục để chịu đựng tất cả các loại cực hình, những oan hồn bi thảm không tan được thì lại chỉ có thể biến thành Nhiếp Tiểu Sảnh... Sau lên cấp 3, môn Chính trị đề cập đến chủ nghĩa duy vật biện

chúng của Mác, mới làm cho tôi ngộ ra rằng, thứ gọi là chuyển thể luân hồi hoàn toàn chỉ là trò ma quỷ hảo huyền.

Chúng ta sau khi chết, chẳng có gì cả - thực sự như vậy sao?

Năm tôi 16 tuổi, có một lần chơi đùa hăng say trên sân vận động, một mảnh thủy tinh từ trên trời rơi xuống, nát vụn ngay trước mặt tôi, mấy mảnh vỡ còn cắm vào đùi tôi. Nếu như chỉ nhanh hơn một giây, hoặc là miếng thủy tinh đó chệch đi vài cen-ti-mét thì đã tạo thành một lỗ thủng lớn trên đầu tôi rồi, như vậy thì hoặc là mất mạng ngay tại chỗ, hoặc là trở thành người thực vật. Mặc dù chỉ là vết thương ngoài, khá nhẹ, nhưng tôi bỗng dưng vô duyên vô cớ miệng nôn trôn tháo, đổ bệnh một trận nghiêm trọng, phải nằm suốt trong bệnh viện, đêm nào cũng choàng tỉnh vì gặp ác mộng, nếu không phải là bị người khác lấy dao cứa cổ, thì là khi đi qua đường bị ô tô tải đâm vào bay xa hàng chục mét, hoặc là bị trượt chân từ trên sân thượng xuống...

Tôi vô cùng sợ hãi cái chết, bạn cũng vậy.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, thứ hai, 10 giờ đêm.

Tôi chết do bị mưu sát.

Chương 2

Tôi tin rằng, cái chết cũng có điềm báo trước.

Hai tuần trước khi bị sát hại, cái chết giống như một quả táo đỏ chín nẫu, liên tục bỏ nhào đến trước mặt Niu-ton.

Ngày 5 tháng 6 năm 1995, thứ 2, 6 giờ sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng kêu thét thất thanh bên ngoài cửa sổ.

Cứ tưởng đó là âm thanh trong cơn ác mộng, đã mấy năm nay chúng đã không quay lại, tôi cố gắng gượng để ngồi dậy, nhưng không thể nào làm được, như thể có người nào đó đè nặng lên cơ thể tôi vậy - Chắc là rất nhiều người đều đã từng trải qua sự việc tương tự, nghe nói đây gọi là “bóng đè”.

Hắn lại đến rồi. Tôi nhìn thấy một khuôn mặt, một khuôn mặt lơ nhờ trong bóng tối, được đặt trên cơ thể của một người đàn ông cường tráng. Cũng giống như hồi bé, tôi muốn kêu thét lên, nhưng lại không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, như thể cổ đã bị bóp chặt.

Bên ngoài cửa sổ lại truyền tới tiếng kêu thét thất thanh thứ hai, thứ ba, và vô vàn tiếng hét thất thanh, từ tiếng the thé chói tai của nữ giới chuyển thành tiếng thô lỗ của nam giới.

Những tiếng kêu thét như xé ruột gan này đã cứu mạng tôi.

Ánh sáng buổi sớm dịu nhẹ chiếu vào, khuôn mặt trong cơn ác mộng tan biến, chỉ còn lại tấm ảnh dán ở đầu giường, Maradona đang giơ cao chiếc Cup, anh ấy là thần tượng duy nhất của tôi trong thời kỳ niên thiếu.

Đây là trường cấp 3 Nam Minh có chế độ nội trú, nhìn từ cửa sổ tầng 4 về phía đỉnh nóc của thư viện trường, trên đó có một nữ sinh mặc áo trắng đang nằm.

Mặc dù khoảng cách xa đến 100 mét, nhưng vừa nhìn là tôi đã nhận ra ngay - đó là Liễu Mạn, cơ thể co rúm lại không thành hình dạng nữa, cứng đờ ở ngay trên đỉnh nóc, mái tóc dài như thác nước phủ lên gạch ngói đỏ khiến tôi liên tưởng đến cuốn tiểu thuyết “Đỏ và đen” mà tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Em ấy đã chết!

Liễu Mạn là học sinh lớp 12B, và tôi là giáo viên dạy ngữ văn kiêm giáo viên chủ nhiệm của em ấy.

Tôi tên Thân Minh - Thân trong chữ thân minh, Minh trong chữ thân minh⁽¹⁾.

Ba năm trước, tôi vừa mới tốt nghiệp đại học khoa Trung văn, được điều về trường cấp 3 Nam Minh dạy học, đây là ngôi trường tôi quen thuộc nhất.

Tôi chỉ mặc một chiếc quần dài, vắt chiếc áo sơ mi lao ra khỏi phòng ký túc. Cả khu ký túc ồn ào huyên náo giọng nói của các nam sinh, gần như đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người bạn học bị chết. Tôi loạng choạng va vào góc cầu thang, rồi lại cuống cuồng đứng bật dậy, không cảm nhận được trán mình đang chảy máu.

Sân vận động của trường rất rộng, ở giữa là sân bóng đá đạt tiêu chuẩn, bên ngoài có đường viền chạy điền kinh, phía sau là một vườn trúc đào nở rộ hoa, dù sao chốn này cũng có đầy đất trồng.

Mười năm trước, chính ở đường chạy điền kinh này, tôi đã đoạt được danh hiệu quán quân điền kinh 100 mét nam trong đợt đại hội thể dục thể thao của trường.

Tôi ngực đẽ trần, co hai chân chạy thực mạng, thời gian bỗng chốc như ngưng lại, như thể giữa tôi và thư viện cách nhau cả một con sông sâu thẳm không nhìn thấy đáy. Phía sau lưng là khu ký túc xá nữ sinh, tiếng kêu thét thất thanh và tiếng gào khóc râm ran, các cô gái đều nhòai người trên bệ cửa sổ, tiêu điểm của họ đã chuyển dời từ xác cô gái trên đỉnh nóc thư viện sang bóng dáng chạy như bay xuyên qua sân vận động của tôi.

1 phút 20 giây, từ phòng ký túc xá đến thư viện.

Khu ký túc xá của trường cấp 3 Nam Minh khá mới, duy nhất chỉ có tòa nhà thư viện hai tầng là ngoại lệ - không biết nó đã nằm ở đây bao lâu rồi, còn có cả mái uốn kiểu truyền thống Trung Quốc, trên mái còn có một căn gác xép nhỏ, chưa ai lên đó bao giờ. Cửa sổ căn gác xép thần bí này, nửa đêm thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng lờ mờ yếu ớt, đã trở thành nơi xuất hiện nhiều lời đồn quái dị trong trường.

Khi tôi lên đến được tầng 2 tràn ngập mùi giấy và mực tàu, cả tòa thư viện tĩnh không bóng người, ngoài người chết trên đỉnh nóc.

Trèo thêm một tầng cầu thang nữa, cánh cửa gỗ của căn gác xép được cài then, tôi rút then cài và đẩy cửa ra. Trước mặt tôi là một căn phòng mờ tối, ô cửa sổ nhỏ xíu chiếu vào luồng ánh sáng nhức mắt, nơi đây chất đầy các loại sách cũ kỹ, bụi mù mịt khiến tôi phát ho, lại còn kèm theo cả thứ mùi vị quái lạ.

Cửa sổ đang mở.

Con gió thổi rối tung tóc, tôi không chút do dự vội vàng trèo ra ngoài cửa sổ - bàn chân tôi giẫm lên trên đỉnh nóc của thư viện, trên những viên gạch ngói và mấy ngọn cỏ, ở đó có một thiếu nữ mặc váy trắng tóc đen dài đang nằm vắt ngang.

Tôi chao đảo lần bước đến đó, bàn chân chột trơn trượt, suýt chút nữa thì ngã, từ xa nghe thấy tiếng những cô gái ở khu ký túc xá nữ kêu lên thất thanh, có tiếng gạch ngói rơi xuống, vỡ tan ở phía dưới đất.

Tôi nhìn thấy rõ gương mặt của Liễu Mạn, cô nữ sinh xinh đẹp nhất của trường cấp 3 Nam Minh, cũng là nữ sinh có nhiều lời đồn đại nhất, trong đó lời đồn ảo khó nghe nhất chính là - có liên quan đến tôi.

Từ nét mặt cứng đờ vẹo vẹo của cô, có thể nhận ra, cô đã chết trong lúc đau đớn tột cùng, đôi mắt trợn trừng nhìn thẳng lên trời, thời khắc cuối cùng, liệu cô ấy đã nhìn thấy mặt trăng hay là sao băng?

Hoặc là gương mặt của hung thủ?

Tại sao tôi lại nhận định rằng đây là một vụ mưu sát?

Nhưng, tư thế lúc cô ấy chết trông rất đẹp.

Giống như một bông hoa hồng bị ngắt xuống, đang dần dần khô héo với một tư thế thật độc đáo.

Tôi sợ hãi cái chết, nhưng không sợ người chết, nên tôi thận trọng cúi xuống, chạm vào cổ Liễu Mạn. Tiếng kêu thét ở khu ký túc xá nữ càng lúc càng phát ra những âm thanh hoảng sợ thê lương, không biết hình tượng của tôi trong suy nghĩ của họ, tôi trở nên nam tính hơn hay là đáng sợ hơn?

Chạm được rồi - chỉ có làn da của người chết, mới có thể lạnh giá như vậy, còn có cả sự cứng đờ đặc trưng nữa.

Cho dù tôi đã chuẩn bị tâm lý kỹ lưỡng, tôi vẫn cứ bị trơn trượt trên mái ngói, nhón chân dịch chuyển mấy bước, đầu ngón tay như bị điện giật - như thể chỉ lát nữa thôi là nó sẽ bị thối rữa.

Tôi đã thay bác sĩ viết tờ thông báo tử vong cho Liễu Mạn.

Đột nhiên, ở khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt. Đây là giọt nước mắt hợp tình hợp lý nhất - vì tôi với vai trò là một thầy giáo, đặc biệt lại còn là giáo viên chủ nhiệm lớp của cô học sinh tử nạn này.

Tôi và Liễu Mạn nằm sóng đôi trên đỉnh nóc thư viện, giống như là hai xác chết. Tôi không nhìn thấy trăng sao, chỉ có bầu trời âm u buổi sáng sớm, như thể có hai linh hồn đang bồng bênh trôi dạt. Xuyên qua bầu không khí vẫn đục u ám trên sân vận động, ở trong một ô cửa sổ phòng ký túc xá nữ sinh nào đó, cô ấy đang trốn giữa một nhóm nữ sinh, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng khác thường.

Ghi chú:

1. Tuyên bố, bày tỏ.

Chương 3

“**Đ**ây là một vụ mưu sát.”

Người đàn ông thốt ra câu nói này ngoài 30 tuổi, mặc sắc phục cảnh sát sẫm màu, sắc mặt lạnh lùng u tối, không nhìn rõ thái độ thể hiện trên mặt anh ta, giọng nói trầm đục nặng nề.

“Có... có manh mối gì của hung thủ không?”

Chết tiệt! Sao bỗng dưng lại nói lấp thế này? Ngón tay vân vê mép áo, văn phòng làm việc của giáo viên ở tầng 2 chỉ có hai người chúng tôi. Bên ngoài hành lang thỉnh thoảng có học sinh đi qua, chen nhau ở bên cửa sổ để nghe ngóng tình hình, nhưng đều bị chủ nhiệm giáo vụ đuổi đi.

Sáu tiếng đồng hồ trước, trên đỉnh nóc thư viện trường, tôi đã nhận định chắc chắn, cô nữ sinh Liễu Mạn - học sinh lớp 12B đã chết, tôi là giáo viên dạy môn ngữ văn kiêm giáo viên chủ nhiệm của cô ấy.

“Tôi tên Hoàng Hải, là cảnh sát phụ trách vụ án mạng này.”

“Thật không ngờ lớp 12 tôi chủ nhiệm lại xảy ra sự việc thế này, chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học rồi, bây giờ thực là... Tôi và thầy hiệu trưởng vừa mới đón tiếp bố của Liễu Mạn, mặc dù luôn miệng xin lỗi, tôi vẫn bị nhận một cú bạt tai, nhưng tôi không oán hận gì đâu.” Tôi xoa xoa bên má đỏ ửng, muốn cúi xuống nhìn sàn nhà, nhưng đôi mắt của cảnh sát Hoàng Hải như có từ tính, khiến người ta không có chỗ ẩn náu.

“Thầy Thân, có người phản ánh - sau buổi tự học tối qua, anh và Liễu Mạn, hai người nói chuyện riêng với nhau trong lớp học, có chuyện này không?”

Giọng nói của anh chậm rãi nhưng chắc chắn, giống như máy nén hàng trăm tấn, ép tôi nát như thành muôn mảnh.

“Đúng vậy!”

“Vậy tại sao anh không nói sớm?”

“Tôi...”

Quả nhiên, tôi đã trở thành nghi phạm giết người.

“Dừng căng thẳng, chỉ cần nói rõ tình hình là được.”

“Tôi qua, tôi vừa khéo đi qua phòng học đó, là Liễu Mạn gọi tôi lại nói chuyện. Em ấy hỏi tôi về câu hỏi học búa trong đề thi thử môn ngữ văn, ví dụ như xuất xứ điển cố của hai câu “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm” (Áo xanh cổ đứng, lòng sầu hôm mai) trong bài “Đoản ca hành” của Tào Tháo.”

Cảnh sát đang thẩm vấn tôi sao? Tôi thấy mình bị mất mặt nặng nề, hai chân dính sát vào nhau, thật không ngờ lại có cảm giác mót tiều.

“Ồ, chỉ có vậy thôi sao?”

“Đều là những câu hỏi về văn chương, em ấy hỏi chiếc thuyền lan chu trong câu thơ “Đô môn trướng ẩm vô tự, lưu luyện xứ, lan chu thôi phát” (Trướng thành đồ, uống hoài không có; thương nhớ nơi nao; thuyền lan giục giã lên đường) trong bài “Vũ lâm linh” của Liễu Vĩnh và chiếc thuyền lan chu trong câu thơ “Kinh giải la thường, độc thượng lan chu” (Cởi nhẹ xiêm là, bước xuống thuyền lan) dưới ngòi bút của Lý Thanh Chiếu có phải cùng một con thuyền hay không?”

“Còn gì nữa không?”

Cảnh sát Hoàng Hải bình tĩnh chờ đợi tôi bổ sung, sự kiên nhẫn đáng sợ này khiến tôi nhớ đến tư thế lúc chết của Liễu Mạn: “Còn có “Điền đầu ngân bễ” trong câu thơ “Điền đầu ngân bễ kích tiết toái; Huyết sắc la quần phiên tửu ô” (Vành lược bạc gãy tay nhịp gõ; Bức quần hồng hoen ố rượu rơi) trong bài “Tì bà hành” của Bạch Cư Dị cần hiểu cụ thể như thế nào? Hình như sau khi giải đáp ba câu hỏi này thì tôi rời khỏi đó.”

Thực ra, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh “Huyết sắc la quần phiên tửu ô” (Bức quần hồng hoen ố rượu rơi).

“Thầy Thân, ấn tượng của thầy về Liễu Mạn thế nào?”

“Tính cách cô học sinh này hơi khác lạ, thích tò mò mọi câu chuyện, gần như không có bí mật nào trong trường là em ấy không biết, vì thế nên cũng có một số bạn tỏ ra không thích em ấy. Em ấy xinh đẹp như vậy, đương nhiên sẽ được nhiều bạn nam yêu thích, nhưng đến tận giờ vẫn chưa hề yêu sớm. Em ấy còn bạo gan hơn cả các cậu nam sinh, e rằng cũng chỉ có em ấy mới dám nửa đêm một mình chạy đến căn gác xếp của thư viện.”

“Sao anh biết cô ấy nửa đêm một mình chạy đến căn gác xếp?”

“Ồ? Còn có cả hung thủ nữa!” Mặc dù tôi không giết người, nhưng trong tai cảnh sát, trong từng lời tôi nói đều có sơ hở.

“Ý anh là, ngoài hung thủ và nạn nhân, ở hiện trường còn có thể có người thứ ba?”

Cảnh sát Hoàng Hải bình tĩnh lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không đến để cùng suy đoán tình hình vụ án với anh!”

“Liễu Mạn nhìn có vẻ vui vẻ hoạt bát, nhưng thực ra em ấy là một cô bé rất cô độc. Chắc là vì chỉ sống cùng với bố, thiếu đi tình yêu thương của mẹ. Thành tích học tập của em ấy không tốt, mất tập trung, mối quan hệ xã hội bên ngoài lại khá phức tạp. Trường cấp 3 Nam Minh chúng tôi là trường học có chế độ nội trú, đã cung cấp cho rất nhiều trường đại học danh tiếng những sinh viên ưu tú, nhưng Liễu Mạn liệu có thể thi được vào đại học hay không hẳn còn là một dấu hỏi. Tôi với vai trò là giáo viên chủ nhiệm của em ấy, cũng cảm thấy rất đau đầu, thường xuyên kèm thêm cho em ấy vào giờ tự học buổi tối.”

“Rất xin lỗi, điều tôi muốn hỏi là...”

“Tôi biết anh muốn hỏi gì,” tôi đấm tay xuống mặt bàn kính, “Thật đáng ghét! Hai tuần nay, trong trường mới xuất hiện lời đồn đại vô liêm sỉ, dám nói giữa tôi và Liễu Mạn có mối quan hệ âm muội nào đó, điều này thực sự là một sự sỉ nhục lớn đối với nhân cách và đạo đức nghề giáo của tôi, đúng là vô duyên vô cớ ngậm máu phun người!”

“Thầy Thân, đối với việc này, tôi đã nói chuyện với thầy hiệu trưởng và một số giáo viên khác rồi, lời đồn đại này không hề có chút chứng cứ nào, chỉ là truyền miệng giữa các em học sinh, tôi tin anh trong sạch.” Cảnh sát Hoàng Hải không kìm lòng được, châm một điếu thuốc lá, rít mạnh mấy hơi, “Phải rồi, nghe nói anh cũng tốt nghiệp ở trường này ra à?”

“Đúng vậy, ba năm học cấp 3 của tôi đã trải qua ở nơi này, tôi quen thuộc từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây, thật không ngờ sau khi tốt nghiệp khoa Trung văn trường Bắc Đại⁽¹⁾, tôi lại được điều về trường cũ để giảng dạy, trở thành một giáo viên nhân dân đầy vẻ vang, tôi cảm thấy thật may mắn.”

Nói đến những câu chữ khách sáo quan cách phát buồn nôn này, tôi đã quá quen thuộc, không cần dùng đại não để suy nghĩ.

“Từng gốc cây ngọn cỏ?” Hoàng Hải nhíu mày.

Tôi không thể hiểu nổi: “Có gì không ổn chứ?”

“Không có gì, thầy giáo Thân, anh mới 25 tuổi, mà đã giác ngộ được như vậy, thật khiến người khác phải khâm phục đấy.” Trên mặt anh ta toàn là màu khói xanh, khiến người khác không nhìn rõ được mắt anh, “Nghe nói anh sắp sửa rời khỏi trường cấp 3 Nam Minh này?”

“Thực sự rất lưu luyến! Tôi mới làm giáo viên cấp 3 được có ba năm, đây là khóa tốt nghiệp đầu tiên và cũng là cuối cùng mà tôi dạy dỗ. Vào tháng 7, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, tôi sẽ được điều đến Hội ủy viên Đoàn thanh niên Bộ giáo dục thành phố.”

“Vậy thì chúc mừng thầy!”

Anh gật đầu không thể hiện chút cảm xúc gì, nhanh chóng đập điều thuốc mới hút được một nửa: “Tôi đi trước đây! Mấy ngày tới anh chắc không đi đâu xa chứ?”

“Đúng vậy, tôi chỉ ở trong ký túc xá trường thôi, tháng sau là thi đại học rồi, sao có thể rời xa các em học sinh được chứ?”

“Giữ liên lạc vào mọi lúc mọi nơi nhé, tạm biệt!”

Cảnh sát Hoàng Hải bước ra khỏi căn phòng như cơn gió thoảng, tôi nhìn thấy gương mặt của chủ nhiệm giáo vụ ở hành lang bên ngoài cửa sổ, hẩn né tránh ánh mắt tôi, đi theo sau cảnh sát và cùng rời khỏi đó.

Tôi đã nói dối cảnh sát.

Mặc dù Liễu Mạn thích thơ mộng lung, nhưng lại hiểu biết rất ít về thơ từ cổ điển, sao có thể hỏi được “Điền đầu ngân bễ kích tiết toái” chứ?

Tối qua, trong phòng tự học, em ấy đã nói với tôi: “Thầy Thân, em đã biết được bí mật của cô ấy rồi.”

Lẽ nào lại có liên quan đến Câu lạc bộ thơ Chết (Dead Poets Society)?

Tim tôi đập điên cuồng, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi đây, tránh để người khác nhìn thấy thì lại càng rắc rối, cô học sinh này khiến tôi xui xẻo quá đủ rồi, thực sự hy vọng từ đêm nay cô ấy biến mất luôn khỏi cái thế giới này.

Năm phút sau, cô nói ra hầu hết những việc mà chỉ những người đã chết mới biết được, tôi nghĩ, dùng hai chữ “phù thủy” để hình dung thì cũng không quá đáng.

“Có liên quan gì tới em?”

Ánh đèn trên đầu đung đưa, chiếu hai bóng người xuống đất, mặc dù ở trong phòng học không có chút gió nào.

Cô bé dựa vào bảng đen, nói: “Em biết tất cả mọi bí mật của tất cả mọi người trong ngôi trường này.”

Đây mới là cuộc đối thoại chân thực của tối hôm qua.

Nhưng, tôi không hề giết người.

Ngày 5 tháng 6 năm 1995, 12 giờ trưa. Tất cả mọi người đều đến nhà ăn, chỉ có mình tôi cô độc ngồi ở văn phòng, sáng sớm nay vừa mới chạm vào xác chết, sao có thể nuốt nổi cơm canh chứ?

Buổi chiều, tôi dạy một tiết ngữ văn, chấm điểm bài trắc nghiệm mấy hôm trước vừa cho học sinh làm. Giữa phòng học có một chỗ ngồi bị trống, không biết ai đã đặt một đóa hoa trúc đào ở trên bàn của giáo viên. Học sinh liên tục ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào tôi, thì thầm to nhỏ. Giọng nói của tôi cũng hơi yếu ớt, từ đầu đến cuối không dám nhắc đến tên Liễu Mạn, như thể cô học sinh nữ mới chết sáng nay chưa bao giờ học ở lớp tôi vậy.

Tiết học cuối cùng, vội vàng cúi đầu bước ra khỏi phòng học, hành lang đầy chật kín người, như thể trên mặt tôi dán ba chữ “kẻ giết người” vậy.

Dưới tòa lầu tổng hợp, mấy học sinh nam của lớp tôi đang tùm tùm lại nói chuyện, nhìn thấy tôi lập tức lảng ra. Chỉ có Mã Lực ở lại, cậu ấy học giỏi nhất lớp, cũng là cậu học sinh tôi yêu quý nhất.

“Các em đang nói chuyện về Liễu Mạn phải không?”

“Thầy Thân, thầy không biết sao?”

Dáng người Mã Lực cao gầy, trông giống Ngô Kỳ Long, nhưng lại để mái tóc kiểu Quách Phú Thành, khuôn mặt lúc nào cũng u buồn.

“Cái gì?”

“Liễu Mạn bị đầu độc chết!”

“Tôi cũng đoán như vậy, sáng nay khi tôi kiểm tra thi thể của em ấy, không phát hiện thấy có vết thương bên ngoài nào cả.”

“Trường mình đã lan truyền khắp nơi, sáng nay cảnh sát đến kiểm tra hiện trường, nhận định Liễu Mạn trèo qua cửa sổ căn gác xép của thư viện mới leo lên được đỉnh mái. Cửa căn gác xép bị khóa ngoài, nạn nhân ở bên trong không mở ra được, sau khi bị trúng độc cũng không thể nào trôn ra ngoài được. Dưới sàn nhà phát hiện ra một số dịch thể lỏng sót lại, sau khi cảnh sát thu thập được chứng cứ đã tản đi, giáo viên hóa học của trường ta tự vào phòng thí nghiệm để làm hóa nghiệm, thầy biết rồi đấy, thầy ấy là người không biết giữ mồm giữ miệng.”

“Hãy nói cho tôi biết kết quả hóa nghiệm.”

“Trong mẫu nước phát hiện ra một lượng thành phần lớn chất độc Androsin.”

“Chất độc Androsin.”

Thực ra, tôi hiểu cả, nhưng lại giả vờ hồ đồ trước mặt Mã Lực.

“Thầy giáo hóa, khi giảng bài cũng nói, chất độc Androsin có thể lấy ra được từ cây trúc đào, nếu như trong cơ thể sinh vật chỉ cần có 0,5 milligram thuần chất độc Androsin là có thể mất mạng! Do đó, thầy ấy bảo chúng em không được đến gần những cây trúc đào đó.”

Hai bên sân vận động trường mọc đầy cây trúc đào, hàng năm đến đợt kiểm tra cuối kỳ thì đều nở rộ rực rỡ, loại hoa trúc đào đỏ là loại có độc tính mạnh nhất.

“Không nên tùy tiện tuyên truyền nhằm những câu này, trước khi bản báo cáo kiểm nghiệm tử thi của cảnh sát chính thức công bố, không ai biết rõ được nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của Liễu Mạn là gì!” Tôi vỗ vỗ vai Mã

Lục, nói thầm vào tai cậu: “Miệng lưỡi con người đáng sợ! Em hiểu được ý của tôi chứ!”

“Thưa thầy, em nghĩ Liễu Mạn không vô duyên vô cớ đi đến căn gác xép của thư viện vốn bị đồn đại là có ma, chắc chắn là có người đã hẹn bạn ấy đến đó, thầy nói xem, ai là người đã hẹn bạn ấy đến đó nhỉ?”

Cậu mở to đôi mắt trong suốt khiến người khác nhìn vào cảm thấy sợ hãi, tôi lùi lại mấy bước: “Ngay cả em cũng không tin tôi sao?”

“Em xin lỗi, nhưng tất cả các bạn trong lớp đều nói...”

“Im miệng!”

Tôi chạy thật nhanh qua trước mặt Mã Lục, nhìn thấy cây trúc đào, giữa đám lá xanh là vô số những bông hoa đỏ rực.

Khiến cho người ta có cảm giác khó chịu vô cớ.

Đột nhiên, tôi đã hiểu tại sao cảnh sát Hoàng Hải lại nhắc lại câu “từng gốc cây ngọn cỏ” mà tôi vừa nói.

Ghi chú:

1. Đại học Bắc Kinh.

Chương 4

Ngày mùng 5 tháng 6 năm 1995, đêm khuya.

Tầng 4 khu ký túc xá nam sinh, phòng số 19 nơi sâu nhất của hành lang, phòng bên cạnh chính là nhà kho, nơi chất đầy những đồ lặt vặt. Vị hôn thê Cốc Thu Sa chỉ đến có hai lần, nói nơi tôi ở còn chẳng bằng cái chuồng chó, thề rằng sẽ đem đến cho tôi một ngôi nhà rộng rãi, thoải mái nhất.

Một tháng nữa, tôi và cô ấy sẽ kết hôn.

Thời gian tổ chức hôn lễ đã định sẵn sau khi kết thúc kỳ thi đại học, cũng chính là trước khi tôi điều khởi trường cấp 3 Nam Minh, chính thức đi làm ở Bộ giáo dục của Thành phố. Và thời gian mà chúng tôi đi nhận giấy đăng ký kết hôn đã được định sẵn vào hai tuần sau - ngày 19 tháng 6.

Tôi vừa nói chuyện điện thoại với vợ chưa cưới của mình, nhưng không dám nói với cô ấy chuyện xảy ra ngày hôm nay, chỉ nói tôi có thể gặp một số phiền phức, nhưng sẽ nhanh chóng giải quyết được.

Đồng hồ đeo tay sắp di chuyển đến vị trí con số 10 giờ, chiếc đồng hồ này là do bố Cốc Thu Sa tặng cho tôi, lại còn là đồng hồ Thụy Sĩ nổi tiếng mua ở Hong Kong, đã gây chấn động trong phòng làm việc của giáo viên. Tôi vốn không nỡ đem ra dùng, chỉ sợ làm mài mòn độ sáng bóng của mặt đồng hồ, nhưng Thu Sa ép tôi bắt buộc ngày nào cũng phải đeo.

Ngồi xuống bàn làm việc, tôi không kịp tháo đồng hồ đeo tay ra, thẫn thờ nhìn mặt kính đồng hồ, phản chiếu ra khuôn mặt mệt mỏi rã rời của mình.

Kể từ khi tốt nghiệp đại học quay trở lại trường cũ để làm thầy giáo ngữ văn, tôi đã sống một mình ở đây ba năm rồi. Mặc dù bức tường hơi cũ kỹ, trần nhà nứt lại ảm mốc, chỉ có một chiếc giường đơn ọp ẹp, và cả chiếc ti vi nhiều sóng tôi mua ở khu chợ đồ cũ - nhưng tôi vẫn rất lưu luyến căn phòng này, bởi vì suốt ba năm học cấp 3, tôi cũng ở trong chính căn phòng này.

Hồi đó trong phòng có ba chiếc giường tầng đôi, sáu cậu nam sinh.

Năm 1988, vào đêm khuya trước kỳ thi đại học, một người trong số đó treo cổ tự tử, khi chúng tôi tỉnh dậy vào lúc sáng sớm, nhìn thấy một xác chết treo lơ lửng phía dưới quạt trần... Tôi không may ngủ ở giường tầng trên, xác chết cứng đờ đùng đưa trước mắt tôi, cái rốn lộ ra song song với tầm nhìn đôi mắt tôi, như thể một con mắt đang nói chuyện với tôi vậy.

Sau khi nhà trường điều tra qua loa, chỉ nói cậu ấy không chịu đựng được áp lực của kỳ thi đại học, lo lắng mình bị rớt nên đã bước vào con đường tuyệt vọng. Kết luận này khiến tôi và mấy người trong phòng đều khó mà chấp nhận nổi, mấy tuần liền đều gặp ác mộng. Đợi đến khi chúng tôi tốt nghiệp khóa học, không có ai dám bước chân vào căn phòng này nữa, ngay cả mấy phòng bên cạnh cũng liên tục bị đồn đại là có ma, thế nên nhà trường đã bỏ trống mấy căn phòng này.

Bốn năm sau, tôi trở về với vai trò là thầy giáo mới, cũng là thầy giáo duy nhất của trường cấp 3 Nam Minh tốt nghiệp từ trường Đại học Bắc Kinh. Nhưng tôi không có phòng, nhà trường cũng không thể nào giải quyết vấn đề phòng ở, chỉ có thể lấy căn phòng này làm ký túc xá độc thân cho tôi.

Vậy mà, tháng sau là tôi đã chuyển nhà rồi, từ biệt căn phòng tôi đã sinh sống trong sáu năm.

Phòng mới là căn hộ chung cư được Bộ giáo dục phân cho, cũng coi như là được đặc cách, dù sao tôi cũng mới chỉ đứng trên bục giảng mới ba năm - còn rất nhiều thầy cô giáo già dạy học gần cả đời người đã chuẩn bị về hưu, cả ba thế hệ vẫn phải chen chúc nhau sinh sống trong căn phòng rách nát cũ kỹ chật chội ảm mốc, mà còn không có cơ hội để được phân cho căn phòng như thế này. Hai tháng trước, tôi vừa nhận được chìa khóa căn phòng mới, gồm một phòng khách và hai phòng ngủ, nằm ở trung tâm thành phố, là căn hộ có điều kiện tốt nhất mà hệ thống giáo dục có thể phân cho, trên tầng trên chính là lãnh đạo Hội ủy viên giáo dục thành phố. Gia đình vị hôn thê giúp chúng tôi lo việc sửa chữa, hôm qua vừa mới mua sắm đồ điện và đồ gia dụng nhập khẩu, những món đồ này đã tiêu tốn số tiền lương hơn một năm của tôi.

Tôi hiểu, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ tôi, đố kị tôi, oán hận tôi.

Mặc dù không ngủ được, nhưng tôi vẫn tắt đèn từ sớm và nằm xuống giường, chỉ lát sau tôi đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi thấp thỏm không yên đi ra mở cửa, nhìn thấy vị cảnh sát trưa nay, ánh mắt anh ta lướt qua tai tôi, quan sát từng chi tiết ở trong phòng.

“Chào buổi tối, thầy Thân, tôi có thể kiểm tra phòng của thầy được không?”

Cảnh sát giơ ra một tờ giấy chứng nhận cho phép kiểm soát, đứng đằng sau là thầy Nghiêm Lịch - chủ nhiệm giáo vụ của trường, đang nhìn tôi chăm chăm bằng ánh mắt đầy thương hại.

“Các anh... các anh đang nghi ngờ tôi sao?”

Chủ nhiệm giáo vụ là nam giới trung niên, nét mặt rất thành khẩn: “Thầy Thân, thầy giảng bài nổi tiếng là trôi chảy lưu loát, sao hôm nay lại cũng...”

Tôi gần như muốn cho mình một cái bạt tai, chặn ngay ở trước cửa:

“Thầy Nghiêm, là thầy à?”

“Xin lỗi, anh không để tôi vào sao?”

Giọng nói của cảnh sát Hoàng Hải càng trầm đục hơn, nếu như là những phần tử tội phạm thông thường mà gặp phải, chắc đã phải tè ra quần từ lâu rồi.

“Không, mời tùy ý xem! Tôi chẳng làm việc gì hỏ thẹn với lương tâm, sao phải sợ kiểm tra chứ?”

Tôi để cảnh sát bước vào phòng, chỉ vào một chiếc vòng cổ treo ở trên bàn làm việc, “Cẩn thận đừng làm hỏng món đồ đó.”

Mặc dù, họ không đuổi tôi rời khỏi đó, nhưng tôi vẫn bước ra khỏi phòng ký túc xá với khuôn mặt đầy xấu hổ, có một người cảnh sát bám sát theo tôi như hình với bóng, còn lo tôi bỏ chạy sao?

Tôi đi đến dưới vùng ánh trăng lạnh lạnh, quay đầu lại nhìn thấy các nam sinh bước ra khỏi phòng, chắc là họ đã nhận định tôi chính là hung thủ giết người, cảnh sát đang chuẩn bị bắt giữ và áp giải tôi?

Mấy phút chờ đợi khám xét, cảm thấy căng thẳng khó chịu khiến người ta muốn chết. Tôi chuyển hướng nhìn sang khu ký túc xá nữ sinh, ở cửa sổ tương tự cũng xuất hiện đầy những khuôn mặt của các học sinh nữ, chỉ duy nhất không nhìn thấy em ấy.

Cảnh sát Hoàng Hải rời khỏi tòa nhà, trong chiếc túi nilon trong suốt có đựng một chiếc bình nhựa. Trong màn đêm không nhìn rõ gương mặt của anh ta, nhưng anh ta cũng không nói câu gì với tôi. Hai người cảnh sát đứng hai bên giữ lấy tôi, đưa tôi đến cổng lớn của trường, một chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn đang chờ đợi.

“Thưa cảnh sát, anh hãy khóa chặt cửa phòng tôi lại, bên trong có đồ quan trọng của tôi.”

Đây là câu nói duy nhất của tôi khi bị bắt giữ.

Trong khoảnh khắc tôi bị đẩy vào trong xe cảnh sát, bên đường Nam Minh có một người đàn ông đang đứng, ánh đèn chiếu vào thấy khuôn mặt của anh ta trắng nhợt một cách đáng sợ.

Anh ta tên là Trương Minh Tùng.

Chương 5

Trong sở công an trải qua đêm đầu tiên thức trắng.

Tôi yêu cầu gọi điện thoại cho vị hôn thê, nhưng bị từ chối. Cảnh sát Hoàng Hải hứa với tôi là sẽ thông báo cho cô ấy, anh ta cũng biết bố của Cốc Thu Sa là ai. Thế nhưng, đến tận khi trời sáng, không có chút tin tức nào. Trong phòng tạm giam không có gương, tôi cũng không nhìn thấy khuôn mặt của mình, chắc là quần mắt đã thâm sì rồi. Không nuốt nổi bất cứ thứ gì, trong dạ dày vô cùng khó chịu, hộp cơm bữa sáng đặt ở dưới đất.

Ngày mùng 6 tháng 6 năm 1995, buổi sáng, lần đầu thẩm vấn.

“Trong phòng ký túc xá của tôi đã tìm thấy thứ gì vậy?”

Cảnh sát còn chưa kịp nói, tôi đã cướp lời hỏi một câu, Hoàng Hải trả lời bằng giọng trầm đục:

“Chiếc bình nhựa đó, được tìm thấy ở trên nóc tủ quần áo của anh. Mặc dù bình trống rỗng, nhưng vẫn còn lưu lại chất độc được tinh luyện từ cây trúc đào, qua kiểm nghiệm thì chỉ mới vài ngày gần đây.”

“Ý anh muốn nói là tôi tinh luyện chất độc của cây trúc đào, và đầu độc chết Liễu Mạn vào tối ngày hôm kia sao?”

“Hiện giờ, anh chính là nghi phạm lớn nhất, nhưng không đồng nghĩa với việc anh chính là hung thủ.”

Không có gì phải giải thích thêm nữa, tất cả mọi người đều đã coi tôi là hung thủ giết người - nhận định tôi và Liễu Mạn có mối quan hệ bất chính, và tôi thì lại sắp sửa kết hôn, cô ấy sẽ trở thành viên đá cản đường lớn nhất, nói không chừng sau khi tốt nghiệp, sẽ còn liên tục quấy nhiễu. Tôi ở trong ký túc xá trường, có điều kiện gây án, hơn nữa trong vườn trường ở đâu cũng là cây trúc đào, nửa đêm ra ngoài lấy ít chất độc thì quá dễ dàng. Căn gác xép ở thư viện, ban đêm chẳng ai dám lên cả, cũng chỉ có tôi mới có thể lừa Liễu Mạn bước lên...

“Tôi không giết người!”

Chỉ trời mà thề thì có tác dụng sao? Tôi thật là ngu ngốc.

“Tôi đã tỉ mỉ điều tra những ghi chép về cậu trong thời kỳ cậu học đại học, thật không ngờ cậu lại học thêm bộ môn Độc lý học, đối với sinh viên khoa Trung văn thì đây chẳng phải là điều rất kỳ lạ sao?”

“Vậy thì anh cũng đã điều tra mẹ tôi đã chết như thế nào rồi chứ?”

Hoàng Hải lập tức trả lời: “Bà ấy đã bị bố anh giết chết, năm đó anh 7 tuổi.”

“Trọng điếm là bà đã bị đầu độc chết.”

Tôi ngược lại lại trở nên bình tĩnh, giống như đang tường thuật lại một bản tin xã hội, “Ngày nào ông ta cũng bỏ thuốc độc vào thuốc để mẹ tôi uống. Vào ngày mẹ tôi mất, tôi không nhỏ một giọt nước mắt nào, mà chạy ra khỏi nhà, ôm chặt lấy đùi vị cảnh sát cần một miếng, như vậy mẹ tôi mới được đưa đi khám nghiệm tử thi, điều tra ra nguyên nhân cái chết thực sự.”

“Tôi qua tôi đã đọc hồ sơ vụ án, bố anh đã bị tử hình, xin lỗi! Nói như vậy - câu vì việc mẹ bị đầu độc chết nên mới chọn học môn Độc lý học trong trường đại học sao?”

“Vẫn còn lý do khác nữa sao? Lẽ nào tôi có thể đoán biết được tương lai? Mấy năm trước đã biết tôi muốn giết Liễu Mạn, do đó đã học từ trước những kỹ năng để đầu độc giết người?”

“Thân Minh, thế trong trường đang đồn đại mối quan hệ mờ ám giữa anh và Liễu Mạn thì sao?”

“Đó là việc chưa từng có! Em ấy chỉ thường xuyên đến hỏi bài, có đôi khi nói những lời hơi kỳ lạ, nhưng tôi biết giữa thầy giáo và học sinh cần phải có giới hạn, đặc biệt là cô nữ sinh xinh đẹp như em ấy, ngay từ đầu tôi đã rất cẩn thận.”

“Anh được rất nhiều nữ sinh cấp 3 yêu thích sao?”

Tôi cúi đầu không nói, tôi chưa bao giờ thấy mình đẹp trai, chỉ có thể nói các nét trên khuôn mặt đều hài hòa, đôi mắt có thần. Đôi khi có người khen tôi có khí chất hơn người, tướng mạo có số anh hùng xuất chúng. Các cô gái bây giờ liệu có thích kiểu người giống như tôi không?

“Tôi không biết, chắc là tính cách của tôi khá ôn hòa, thường ít nói, có thời gian rảnh rỗi thì cũng viết chút thơ ca cổ điển, anh cũng biết những thiếu nữ 18 tuổi thường đa sầu đa cảm, có thể là cũng có chút sùng bái đối với người đàn ông như tôi. Chỉ vài năm nữa sau khi lớn lên, chắc chắn họ sẽ thay đổi.”

Tôi đang nói lảng nhãng gì vậy chứ? Đây chẳng phải là đang thừa nhận Liễu Mạn cũng bị tôi cuốn hút sao?

Nhân viên ghi chép ngồi bên cạnh nhanh chóng viết những câu nói này, cảnh sát Hoàng Hải khẽ gật đầu: “Được, chúng ta hãy đổi đề tài nhé. Thân Minh, anh có thể cho tôi biết về quá khứ của mình được không?”

“Quá khứ của tôi?”

“Hãy bắt đầu từ thời kỳ học cấp 3 đi, hôm qua chúng ta nói chuyện gấp quá, nghe nói anh được tuyển lên thẳng trường Bắc Đại?”

“Đúng vậy, nguyện vọng của tôi điền chính là Đại học Bắc Kinh, nhưng tôi cũng không dám chắc mình có thể thi đỗ vào được. Nhưng một tháng trước kỳ thi đại học, gần như là ngày này của bảy năm trước, đối diện trường cấp 3 Nam Minh đã xảy ra một sự việc lớn - lúc đó trên đường Nam Minh ngoài vùng đất hoang và công xưởng ra còn có một vài kiến trúc lụp xụp xây dựng trái phép, là những lều tạm mà người tỉnh lẻ lang thang đến đây, không biết vì nguyên nhân gì đã xảy ra hỏa hoạn. Tối hôm đó, lửa cháy rực cả bầu trời, rất nhiều học sinh trèo lên bức tường vây quanh để xem, chỉ có tôi lao qua đường, liều mình lao vào trận hỏa hoạn để cứu người, may mà vẫn giữ được cái mạng của mình. Do đó, tôi đã được thành phố biểu dương, cộng thêm với việc mới là học sinh cấp 3 mà đã được vào Đảng, đài truyền hình và các tòa soạn báo đều đến phỏng vấn, suýt chút nữa còn lên cả bản tin thời sự nổi bật ở kênh CCTV1.”

“Thế là anh đã có được cơ hội vàng ngọc để lên thẳng đại học.”

“Cảnh sát Hoàng, anh có tin tưởng vào số phận không?”

“Không tin.”

“Tôi cũng không tin, nhưng... hồi ở trong trường đại học, tôi rất nỗ lực học tập, dường như không hề hay biết tất cả những chuyện bên ngoài, thành tích nổi trội đứng trong top đầu bảng, nhưng khi tốt nghiệp thì lại gặp phải sự bất công, rất nhiều bạn sinh viên khác, thành tích học tập kém xa tôi, có người thậm chí còn rất tệ, nhưng lại được phân công đến các cơ quan Trung ương. Còn tôi không ngờ lại được phân về nguyên quán, làm một thầy giáo dạy ngữ văn cấp 3.”

“Nhưng bây giờ anh đã có được cơ hội tốt nhất rồi.” Cảnh sát Hoàng Hải châm một điếu thuốc, phả vào bầu không khí phía trên đầu tôi, “Nghe nói anh sắp kết hôn, có thể nói một chút về vợ sắp cưới của anh được không?”

“Hai năm trước, tôi đi xe bus về trường, phát hiện ra có người đang trộm ví tiền của cô ấy, tất cả mọi người trong xe đều tỉnh bơ, thậm chí người soát vé còn mở cửa xe ra. Chính lúc tên trộm đó nhảy xuống xe, tôi liều mình lao đến, đè hẳn xuống dưới đất, cuối cùng cũng bắt giữ được hắn đưa đến đồn cảnh sát. Tôi và Cốc Thu Sa đã quen nhau như vậy, cô ấy rất cảm kích, mời tôi ăn mấy bữa liền. Cô ấy làm việc ở Nhà xuất bản Giáo dục, phụ trách biên tập tài liệu học của môn ngữ văn cấp 3, cho nên nói chuyện với tôi rất hợp, rồi cô nhanh chóng trở thành bạn gái của tôi.”

“Trước đây anh đã từng yêu ai chưa?”

“Chưa, cô ấy là người yêu đầu tiên của tôi.”

Trước mặt là đám khói phả ra từ miệng Hoàng Hải, tôi cố tình ngả về phía sau, “Yêu nhau nửa năm, tôi mới biết bố cô ấy chính là lãnh đạo tiên nhiệm của Bộ giáo dục, bây giờ là Hiệu trưởng trường đại học. Từ nhỏ cô ấy đã không có mẹ, được bố hết sức chiều chuộng. Tôi hiện là kẻ không bố không mẹ, e rằng

bất cứ ai cũng sẽ ghét bỏ, nhưng bố cô ấy lại có ấn tượng khá tốt về tôi, vừa vặn lại cũng tốt nghiệp trường Bắc Đại. Thư ký của ông đang nghỉ sinh con, tôi được điều chuyển từ trường cấp 3 Nam Minh đến trường đại học, tạm thời làm thư ký Hiệu trưởng trong vòng ba tháng. Tôi làm việc hết mình, ngày đêm theo sát bước chân, không những phục vụ ông hết sức chu đáo khiến ông cảm thấy thoải mái, các lãnh đạo trên dưới và các vị giáo sư cũng đều khen ngợi tôi.”

Đột nhiên, tôi ngừng lại không nói tiếp nữa, nhạc phụ tương lai tại sao lại xem trọng tôi như vậy chứ? Tôi là một kẻ xuất thân bần hàn, thật không ngờ lại có được cơ hội cá chép vượt long môn? Hiệu trưởng Cốc chỉ có một cô con gái, trong tương lai chắc chắn cũng phải có một người gánh vác trọng trách lớn, tránh để đến khi về hưu thì lại gặp cảnh thê lương, thà là tự mình bồi dưỡng một người trẻ tuổi cần mẫn còn hơn là tìm con cái của các vị lãnh đạo cấp cao để làm thông gia, như vậy còn có thể yên tâm về sự tận tụy trung thành của anh ta.

Cảnh sát Hoàng Hải phá vỡ sự trầm mặc: “Nghe nói hồi tháng ba, hai người đã tổ chức buổi lễ đính hôn?”

Có nằm mơ cũng không thể ngờ tới buổi đính hôn lại long trọng đến thế, lãnh đạo của trường đại học và Hội ủy viên Giáo dục đều đến, cả những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, từ người hướng dẫn chương trình của Đài truyền hình đến chủ tịch Hội tác gia, thực sự đã khiến tôi có chút sợ hãi vì nhận được sự ưu ái quá lớn. Đó là dụng ý sâu sắc của nhạc phụ tương lai, muốn đưa tôi thâm nhập vào các mối quan hệ xã hội của ông, có bao nhiêu mối quan hệ như vậy, làm việc gì đều thuận lợi - ví dụ như đưa tôi ra khỏi sở công an.

Tôi không muốn nói những thứ vô dụng với cảnh sát, tôi chỉ nói những từ then chốt nhất: “Một tháng trước, trường học đã nhận được thông báo của cấp trên, sau kỳ thi đại học của các em, tôi sẽ rời khỏi cương vị giáo viên, vào làm công việc trong Hội ủy viên Đoàn thanh niên của Bộ giáo dục thành phố, vừa vặn tôi cũng làm thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên trong trường cấp 3 Nam Minh.

Vợ chưa cưới Cốc Thu Sa nói với tôi, nhờ có mối quan hệ của bố cô, tôi đã được lãnh đạo chỉ định, hai năm sau sẽ tiếp nhận vị trí thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên của hệ thống Giáo dục toàn thành phố - tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp trong giới.”

“Sau đó sẽ có rất nhiều người đố kị với anh!”

Anh ta dập đầu thuốc lá, gõ đốt tay xuống bàn, “Đây chính là trọng điểm anh muốn nói với tôi.”

“Cảnh sát Hoàng, anh đã đọc “Bá tước Monte-Cristo” chưa?”

“Tôi không có thời gian đọc tiểu thuyết, nhưng tôi hiểu ý của anh là gì. Được rồi, hãy nói cho tôi biết, anh cảm thấy ai muốn hãm hại anh? Tôi nói là hãm hại chứ không phải đố kị - nghe anh nói vậy, ngay cả tôi cũng không kim lòng

được! Xả thân liều mình suốt hơn mười năm qua, bắt được không biết bao nhiêu là tội phạm giết người, mình đầy thương tích, ngay cả căn phòng cũng chẳng được phân cho, còn anh mới chớp mắt đã một bước lên mây, những người bình thường khác không đổ kị thì mới lạ đấy!”

“Tôi hiểu, thông qua giết người để vu oan hãm hại, người như vậy không chỉ là đổ kị, có thể đưa cho tôi giấy và bút được không?”

Cảnh sát Hoàng Hải nhìn chăm chăm vào mắt tôi, đồng thời đưa giấy bút tới, tôi cầm chiếc bút máy viết ra hai chữ rất đẹp: Nghiêm Lịch.